

סדר נשים | מסכת כתובות י"א-י"ז | שבט פרשת מטות (בישראל) / פרשת פינחס (בחור"ל) | י"ח-כ"ד תמוז תשפ"ב (17-23 יולי 2022)
Seder Nashim | Masechet Ketubot 11-17 | Shabbat Parashat Matot (Israel) / Parashat Pinchas (Chu"l) | 18-24 Tammuz (Jul. 17-23)

Daf 11: CONVERSION OF A MINOR

Is it acceptable to convert a minor? Theoretically, a minor lacks the capacity to decide whether he or she wants to convert. This is a most significant decision that would change the child's entire life. And nevertheless, we see that minors do convert. How is that possible?

The answer is that since converting and becoming a Jew is a privilege, a *beit din* (rabbinic court) is authorized to decide in favor of conversion and welcome that minor into *Am Yisrael*. Therefore, for example, if a non-Jew chose to convert and brought his children along with him, those children would be converted as well. Likewise, if a non-Jewish minor approached the *beit din* on his own, without a parent, and expressed a desire to convert, that minor would be converted — for being part of the Jewish people is a great advantage. [It should be noted that when] the minor convert grows up, reaches the age of *mitzvot*/majority, and becomes a *bar-da'at* (individual who possesses the capacity to make legally recognized decisions), that minor is able to decide whether or not to remain Jewish.

דף י"א: לגיר ילד קטן

האם ילד קטן יכול להתגייר? לכאורה, אין לו די דעת כדי להחליט אם הוא רוצה להתגייר. זו החלטה חשובה ביותר, שתשנה את כל החיים שלו. ובכל זאת, אנו רואים, שגם ילדים מתגיירים. איך יתכן הדבר?

התשובה היא, שמפני שזו זכות גדולה להתגייר ולהיות יהודי, בית הדין יכולים להחליט בשביל הילד שהוא מתגייר ונכנס לעם ישראל. לכן, למשל, כשגוי רוצה להתגייר והוא מביא אתו את ילדיו, מגיירים גם אותם. לכן, גם אם בא ילד גוי קטן, לבד, שאין לו אבא, ורוצה להתגייר, מגיירים אותו, שהרי זכות גדולה היא להיות יהודי.

כשילד זה גדל ומגיע לגיל מצוות ונהיה בר-דעת, יש לו אפשרות להחליט שהוא אינו רוצה להיות יהודי.

Daf 12: A DEFINITIVE CLAIM IS SUPERIOR TO AN UNCERTAIN ONE דף י"ב: "ברי ושמא" - ברי עדיף

There is a very important principle governing financial cases called — "*bari v'she'ma* — *bari adif*" (when there are both definitive and uncertain claims — the definitive claim is superior). There are times when two people argue over money.

Regarding Shimon, Reuven claims: "You owe me money," while Shimon says: "I do not owe you [money]." Based on what factors do the judges determine which of them is correct? A basic principle exists which states "*HaMotzi m'chaveiro, alav ha're'ayah* (One who seeks to seize property or money from a peer bears the burden of proof). This means that if someone claims another person owes him or her money, s/he is obligated to provide proof of the claim. In the absence of proof, the *beit din* has no basis to force the supposed debtor to pay.

However, there are *amoraim* who contend that this principle is only employed if both parties believe they are undoubtedly correct. For instance, if Reuven states: "Shimon certainly owes me money," and Shimon protests: "I definitely do not owe Reuven any money." Yet, if Shimon says: "Truthfully, I do not know, I don't remember exactly — perhaps I owe him, perhaps not." Then, Shimon needs to pay Reuven, because "*bari v'she'ma* — *bari adif*." A person who makes a definitive claim takes legal precedence over the claims of a person who concedes that they do not know.

ישנו כלל חשוב מאוד בדיני ממונות הנקרא- "**ברי ושמא - ברי עדיף**". פעמים קורה, ששני אנשים, מתנכחים לגבי כסף. ראובן טוען כלפי שמעון: אתה חייב לי כסף, ושמעון אומר: אינני חייב לך.

לפי מה קובעים הדינים מי מהם צודק? קלין כלל יסודי האומר קר: "**המוציא מחברו - עליו הראיה**". כלומר, מי שטוען שהשני חייב לו כסף, חייב להביא הוכחה שהוא צודק. אם אינו מביא הוכחה שהשני חייב לו כסף, אין משלמים לו כלום.

אבל, יש אמוראים שסוברים, שהכלל הזה נאמר רק אם שני הצדדים בטוחים שהם צודקים. כלומר, ראובן אומר: שמעון ודאי חייב לי כסף, ושמעון אומר: אני בודאי לא חייב לו כסף. אולם, אם שמעון אומר: האמת, שאינני יודע, אני לא זוכר בדיוק, אולי אני חייב ואולי לא. אז, שמעון צריך לשלם לראובן, כי "**ברי ושמא - ברי עדיף**". הטוען טענה ודאית, עדיף על פני מי שאומר שאינו יודע.

Daf 13: MISTAKEN ACQUISITION

There is a concept in acquisition law known as **"mekach ta'ut"** (mistaken acquisition, cases in which a person receives something other than the expected). The following example illustrates such a case: Reuven went to an appliance store to purchase a new electric coffee pot. When he arrived home, he discovered that the top of his new pot was broken.

Reuven quickly returned to the store, found the salesperson, and asked to void the purchase: "I did not want to purchase a coffee pot with a broken top. I wanted a coffee pot with a top that is whole. So, please void this sale." But the salesperson told Reuven: "While what happened to you pains me, there is nothing I can do. You bought what you bought, and that is that."

Who is correct? **The Talmud states that justice is on Reuven's side.** He is permitted to return the electric coffee pot to the store owner and receive a refund of his money because the transaction was a **"mekach ta'ut."** Why? Everyone knows that Reuven did not intend to purchase a broken coffee pot.

דף י"ג: "מקח טעות"

ישנו משג בדיוני קנין הנקרא "מקח טעות". הדוגמה הבאה ממחישה מצב שכזה: ראובן פנה לחנות למוצרי חשמל, כדי לרכוש קמקום חשמלי חדש. בהגיעו לביתו הוא גילה כי מכסה הקמקום שבור.

ראובן חזר במהירות אל החנות, פנה אל המוכר ובקש לבטל את העסקה: "לא רציתי לקנות קמקום עם מכסה שבור. רציתי קמקום עם מכסה שלם. אני מבקש לבטל את העסקה". אולם, המוכר אמר לו: "אומנם כואב לי על מה שקרה לך, אבל אין מה לעשות, מה שקנית - קנית. זהו זה".

מי צודק? **אומר התלמוד שהצדק עם ראובן.** הוא רשאי להחזיר את הקמקום לבעל החנות ולקבל את כספו מפני שהעסקה הייתה "מקח טעות". שהרי כל אחד מבין שראובן לא התכוון לרכוש קמקום שבור.

Daf 14: SILENCE — IS LIKE ADMISSION

On this *daf* of **Talmud**, we learn a very important Talmudic principle: **"shtikah k'hodaah [damya]"** (silence is like admission; silence means consent). If a certain claim is made against a certain person, e.g., that he owes money, or that he had acted in a certain way, or any other claim, and the person against whom the claim was made remains silent and does not respond, the *beit din* (court) interprets that silence as if he admits to what is being claimed against him. **Why?** Because if the claim was false, he should have protested and raised a counterclaim. If he chose to remain silent and not assert any claim, the *beit din* will consider his silence as an admission of whatever they contended against him.

This principle is known as **"shtikah k'hoda'ah"**— everyone who remains silent, it is as if he admits to the veracity of whatever was said about him.

דף י"ד: שתיקה - כהודאה

בדף זה בתלמוד לומדים כלל תלמודי חשוב מאד: "שתיקה - כהודאה". אם טוענים כלפי אדם מסיים טענה מסיימת - כגון שהוא חב כסף, או שהתנהג בצורה מסיימת, או כל טענה אחרת, ואותו אדם שותק ולא מגיב, בית הדין יפרש את שתיקתו כאלו בכה הוא מודה במה שטוענים נגדו, שהרי אם הוא לא מודה בכה - הוא היה צריך לטען טענה אחרת. אם הוא בוחר לשותק ולא לטען כל טענה בית דין רואים זאת כאלו הודה במה שטענו נגדו.

כלל זה מכנה "שתיקה - כהודאה". כל השותק, כאלו מודה במה שאומרים לו.

Daf 15: SANCTIFYING GOD'S NAME THROUGH THE RETURN OF A LOST OBJECT

The Torah commands us to perform the *mitzvah* of *hashavat aveidah* (returning a lost object). A person who finds a lost object that has distinguishing markings must declare he has found that *aveidah* so that the owner of the *aveidah* will come to the finder, identify the marks on the item, and get the item back.

On this *daf*, we learn that sometimes he who returns an *aveidah* fulfills the *mitzvah* of the *kiddush Hashem*. Their action sanctifies the name of the Almighty in the eyes of other people — by the fact that people see that the Jews who observe the Torah and the *mitzvot* given by God behave in a decent and respectful manner.

How do you fulfill the *mitzvah* of *kiddush Hashem* through the observance of *hashavat aveidah*? For example, a person who restores an *aveidah* to a non-Jew sanctifies God's Name, because in doing so the nations of the world will praise *B'nei Yisrael* (Rambam). Sometimes, an *aveidah* must be returned to a non-Jew to prevent an incident of *chillul Hashem* (profanation of God's Name). For instance, a non-Jew lost an object in a city whose residents are primarily Jewish, but he does not know the object was lost to him. If they did not return the object to him, the non-Jew would think the Jews had stolen it from him, and that would be a *chillul*. Sometimes, an *aveidah* must be returned to a non-Jew to prevent an incident of *chillul HaShem*.

איך מקיימים מצות קדוש ה' בהחזרת אבדה? למשל, מי שמחזיר אבדה לנכרי כדי לקדש שם שמות, כי בכך ישבחו אומות העולם את בני ישראל (רמב"ם). לפעמים, חייבים להחזיר את האבדה לנכרי כדי שלא יהיה חלול ה'. למשל, נכרי שאבד חפץ בעיר שרוב תושביה יהודים, אף אינו יודע שהחפץ אבד לו. אם לא יחזירו לו את החפץ הוא יחשב שהיהודים גנבו אותו ממנו ויהיה חלול ה'.

Daf 16: WHAT IS A "SHOVAR" AND WHO WRITES IT?

Reuven lent money to Shimon. At the time of the *halva'ah* (loan), Shimon gave Reuven a *shtar* (document), which read: "I, Shimon Cohen, borrowed \$1,000 from Reuven." When the time comes for the loan to be repaid, Shimon returns the money to Reuven and Reuven returns the document to Shimon. Why? Because if the document remained with Reuven, he could one day approach Shimon and say: "Shimon, you owe me money. Behold, I have a document, written by you stating you borrowed \$1,000 from me." For this reason, [once the loan is repaid] Shimon takes back the document and tears it up.

What is done if when Shimon arrives to repay the debt, Reuven says to him: "I cannot find your document." On one hand, Shimon wants to repay the debt. On the other hand, he fears that Reuven later will locate the promissory note and might attempt to collect the debt a second time. To avoid that outcome, in such a case, Reuven writes a "*shovar*" (receipt) for Shimon, in which he writes: "I, Reuven, admit that Shimon returned the debt to me."

דף ט"ז: מהו "שובר" ומי כותב אותו?

ראובן הלוח כסף לשמעון. בשעת ההלוואה, נתן שמעון שטר לראובן, ובשטר היה כתוב: "אני שמעון כהן, לוותי 1000 ש"ח מראובן". כשנגיע מועד פרעון (החזרת ההלוואה), שמעון מחזיר את הכסף לראובן וראובן מחזיר לו את השטר. מדוע? מפני שאם השטר ישאר אצל ראובן, הוא עוד עלול לבא אל שמעון ביום מן הימים ולומר לו: "שמעון, אתה חייב לי כסף, הנה, יש לי שטר שבו אתה עצמך כתבת שלווית ממני 1000 ש"ח". לכן שמעון לוקח את השטר וקורע אותו.

מה עושים אם כששמעון בא להחזיר את החוב, ראובן אומר לו: "אינני מוצא את השטר שלך?" מצד אחד, שמעון רוצה להחזיר את החוב. מצד שני, הוא חושש שמא בעוד זמן מה ימצא ראובן את שטר החוב, ואולי הוא ישכח ששמעון כבר החזיר את הכסף וידרש ממנו לשלם שוב את החוב. במקרה כזה ראובן כותב "שובר" לשמעון, ובו כתוב: "אני ראובן, מודה ששמעון החזיר לי את החוב".

Daf 17: THE MITZVAH TO REJOICE WITH A GROOM & A BRIDE

דף י"ז: מצוה לשמח חתן וכלה

A central *mitzvah* in the Torah is “*V’ahavta l’rayacha kamocho*” (love your fellow as yourself), one of many directives to act kindly toward others. *Chazal* enacted many rules to provide opportunities to fulfill the *mitzvah of gemilut chasadim* (acts of lovingkindness), e.g., *bikur cholim* (*mitzvah* to visit the sick). On this *daf*, we learn that the *mitzvah* of *simchat chatan ve’kallah* (making a groom and bride happy) was instituted by the sages for that same purpose.

The *Gemara* speaks of *amoraim* who went to great efforts to make a *chatan* and *kallah* happy. Rabbi Yehudah Bar Ilai was known to dance before the bride with a *hadas* (myrtle branch) in hand and sing out “*kallah na’ah va’chasudah*” (“an attractive and graceful bride”). Rav Shmuel Bar Rav Yitzchak would dance at weddings juggling three *hadas* branches. He would repeatedly toss the branches in the air, catch them, and then throw them again, all in order to delight the *chatan* and *kallah*. When Rav Shmuel Bar Rav Yitzchak died, the masses who attended his funeral saw a pillar of fire in the shape of a *hadas* next to his coffin. The fire formed a separation between Rav Shmuel Bar Rav Yitzchak and all those in attendance so that all would know that Rav Shmuel Bar Rav Yitzchak was a holy man, unique, and exalted by the nation.

אחת ממצוות התורה היא “וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ”, לגמל חסד עם הזולת. חז”ל תקנו מצוות אהדות, כדי לקיים מצוות גמילות חסדים. למשל, מצוות בקור חולים ועוד. בדרך זה לומדים על מצוות שמחת חתן וכלה שתקנו חכמים, שגם היא ממצוות גמילות חסדים.

הגמרא מספרת על אמוראים שהתאמצו וטרחו לשמח חתן וכלה. רבי יהודה בר אלעאי רקד בחתנות כשהוא אוחז בידו ענף הדס, ואומר: “כלה נאה וחסודה”. רב שמואל בר רב יצחק היה רוקד בחתנות ומלהטט בשלשה הדסים. הוא זרק אותם באויר ותפס אותם ושוב זרק אותם, כל זאת כדי להרבות את שמחת החתן והכלה. כשנפטר רב שמואל בר יצחק, באו המונים ללוותו והם ראו עמוד אש בצורה של הדס שהיה ליד המטה שלו והבדיל בין המטה לבין כל המלוים, כדי שהכל ידעו שהוא איש קדוש ומורם מעם.

D'VAR TORAH: PARASHAT MATOT

דבר תורה: פרשת מטות

The world of emotions is an entire universe that is affected by the events a person encounters and experiences daily. The nature of emotion is transient — even the most significant experiences a person endures can dissolve and sometimes even disappear as if they never happened. In *Parashat Matot*, the Torah introduces and establishes the laws of *nedarim* (vows, whereby a person voluntarily decides to prohibit himself from something the Torah permits). The purpose of a *neder* is “to safeguard” each moment, to set the tone, and allow an emotion to take hold, and ensure that moment does not simply pass without the person taking action that is appropriate for the moment. In contrast, sometimes precisely because of the speed with which emotion overtakes a person, that person does things he will later regret. Intense emotion can cause a person to act recklessly. The Torah therefore provides an “antidote” to the power of a *neder* — it allows a person to question their *neder* and void it.

עולם הרגשות הוא עולם שלם המשפיע מן הארועים אותם האדם חווה ועובר במהלך היום. טבעו של הרגש שהוא נשחק וחולף, וגם הארועים הגדולים ביותר שהאדם חווה הולכים ונשחקים ולעתים אף נעלמים כלא היו. כנגד זה באה התורה ואותה בפרשתנו את פרשת הנדרים. ענינם של הנדרים הוא “לשרין” את הרגע, לקבע, ולתת אחיזה לרגש במציאות ולדאג לך שהוא לא יחלף מבלי שהוא פעל את הפעולה הראויה לו. מנגד, לעתים דוקא בגלל ההליכה המהירה אחרי הרגש- מקבל האדם על עצמו האדם דברים שאחרי כן הוא מצטער עליהם. דוקא הרגש הגדול שמתחלל גורם לו לקבל דברים בפזיזות וכנגד זה באה התורה עם “נוגדן” לכוחו של הנדר ומאפשרת לאדם להשאל על נדרו, ולבטלו.